

Yinte en de lettersoep.

Yinte gooit zijn kleurpotloden over de tafel.
'Ik kan geen mooie tekening maken. Tekenen is stom.'
Mama kijkt verbaasd naar Yinte.
Ze neemt hem op haar schoot.

'Wat is er Yinte, je tekent toch graag?'
Mama wrijft over het haar van Yinte en neemt de tekening vast.
'Is dit papa en ikzelf en je zus? Dat is toch een mooie tekening Yinte?'
Yinte knikt,
'De juf vroeg om een tekening te maken van ons huis en onze familie.
Maar wij zijn anders en dat vind ik niet fijn.'
Yinte duwt de tekening weg en weent.

Mama zucht en neemt de handen van Yinte vast.
'Luister Yinte, ja, wij zijn anders. Maar iedereen is toch anders?
Iedereen is uniek. Ken jij twee mensen die helemaal dezelfde zijn?'
'Je weet best wel wat ik bedoel mama.
Soms roepen mensen lelijke woorden naar me, ook al doe ik niets fout!
Die lelijke woorden zitten vast in mijn oren.
Ik hoor ze altijd in mijn hoofd.'
Yinte is ontroostbaar.

Mama staat recht en raapt alle kleurpotloden op.
Ze geeft Yinte een schaar en papier.
'Kijk Yinte, woorden bestaan uit letters, dat weet je wel.
Wat mensen denken en zeggen is hun zaak.
Maar jij hoeft die woorden niet steeds te blijven horen.'

Mama neemt de kleurpotloden en maakt grote letters.
'Kijk Yinte, haal die woorden uit je oren en knip de letters los van elkaar.
Kleur dan al die letters en gooi ze door elkaar.
Dan maak je daar een lettersoep van.
Met die letters kun je dan voor jezelf mooie nieuwe woorden maken.
Jij hebt de kracht om de woorden die je in je hoofd hoort te kiezen.'

Yinte kijkt verbaasd, daar had hij nog nooit aan gedacht.
Zacht trekt hij aan zijn oren, tot zo roodgloeiend zijn.
Hij had niet verwacht dat er zoveel woorden vastgeknoopt zijn.
Vastbesloten neemt hij de schaar en de kleurpotloden
'Met deze letters maak ik mooie woorden, voor in mijn hoofd.
Een echte lettersoep, en ik kan beslissen welke smaak die heeft.'

